

inflation, og at det skal koge over, sådan som vi har oplevet det i Danmark en gang imellem.

I sådan en situation ville landene naturligvis, hvis de stadig væk havde deres egen mønt og deres selvstændighed og kunne styre deres egen nationalbank, hæve renten, og nationalbanken i de lande, Spanien, Portugal og Irland, ville på en helt anden måde påvirke deres parlamenter og politikerne som den nationale vagthund, sådan som det skete før, og sådan som der stadig væk er mulighed for at det kan ske i Danmark.

Økonomiministeren kan ikke være ubekendt med, at Niels Thygesen, som er dansk professor og en af fortalere for eurosystemet, jo i dag taler til fordel for en fælles finanspolitik, fordi systemet ikke hænger sammen. Det, som er godt for Frankrig og Tyskland – og det er den rente, man fører – er et stort problem for f.eks. Spanien, Portugal og Irland. Er det ikke rigtigt?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror ikke, ministeren fik fat i mit spørgsmål.

Jeg synes i øvrigt betegnelsen filial var ganske præcis, og ministeren underbyggede den egentlig ved netop at forklare, at diskontoen, renten, jo altså fastsættes i hovedafdelingen, og så må man i filialerne udlåne til den rente, som hovedafdelingen nu har besluttet; den lokale filialbestyrer kan ikke selv længere fastsætte renten. Så filial var da egentlig et meget godt forslag, og det var kun for at være hjælpsom.

Jeg vil gerne spørge ministeren: Betyder det også, at filialbestyreren, den danske nationalbankdirektør, fremover vil være afskåret fra at komme med sine vurderinger offentligt til pressen, hvis der f.eks. er en valutakrise mellem dollaren og euroen, hvor der jo så kommer udtalelser fra Centralbanken? Det kan være udtalelser, der f.eks. går i retning af, at nu må der strammes op på renten. Er han da forpligtet til lokalt at følge Centralbankens udtalelser, eller kan han offentligt komme med en afvigende mening?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak for svaret på de tre spørgsmål sådan under ét. Det lykkedes ikke særlig godt, skulle jeg hilse og sige. Altså, det er jo fuldstændig rigtigt, at hvis man ser isoleret på den situation, vi har i dag, hvor der føres fastkurspolitik i forhold til euroen, så kan ministeren jo godt opstille det eksempel, ministeren gør.

Der er også mange fornuftige argumenter for at føre fastkurspolitik, men går vi år tilbage, har man ikke gjort det. Om 20 år kan det være, man finder ud af, at man fra dansk side har en fordel i at føre en anden form for politik end fastkurspolitik i forhold til euroen, som vi gør i dag. Da kan det være, det er en anden valuta, vi gerne vil køre fast kurs over for. Det ved vi ikke.

Kan ministeren så ikke bekræfte, at om 20 år, hvor vi så eventuelt måtte have lyst til at gøre noget andet, er den mulighed væk, fordi vi har deponeret retten til at bestemme de her forhold i Den Europæiske Centralbank? Og frem for at opstille et eksempel ud fra en situation p.t., er det afgørende så ikke, at lige præcis med hensyn til den økonomiske politik og pengepolitik kan vi ikke forudse, hvad det er for nogle virkemidler, vi vil have brug for om 20 eller 30 år?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Til hr. Frank Dahlgaard, der refererer til såkaldte problemer i Irland, Spanien og Portugal, der har en høj vækst, og som gerne ville have mulighed for at hæve renten for at dæmpe væksten, vil jeg godt lige sige, at Irland, Spanien og Portugal er i nøjagtig den situation, Danmark var i for knap 1½ år siden, nemlig i juni 1998.

Vi havde også for høj en vækst, og vi kunne se for os, at vi ville blive ved med at have for høj en vækst. Hvad gjorde Danmark? Ringede finansministeren eller økonomiministeren til Nationalbanken og bad den om at hæve renten? Nej. Vi kunne ikke drømme om at gøre det. Vi lavede pinsepakken og dæmpede væksten i Danmark via finanspolitikken og strukturpolitikken.

Det samme må Irland, Spanien og Portugal gøre, og det ville de også have gjort, selv om de ikke havde været med i euroen, for alternativet ville have været, at de havde været med i EMS'en. Og de er med i den økonomisk-politiske koordinering, som foregår i EU, og hvor alle landene er enige om, at det superfornuftige er en stabilitetsorienteret økonomisk vækst, ikke at devaluere og ikke at bruge renten på den måde, som hr. Frank Dahlgaard lige nævnte som et eksempel.

Til hr. Keld Albrechtsen: Nationalbanken har siden 1982 ført en rentepolitik, der matcher den fastkurspolitik og den økonomiske udvikling, der har været i Danmark siden 1982. Sådan er det, sådan har det været. Det, der sker nu, er, at Nationalbanken må følge det, der besluttes i